

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu **Bc. M. S.**, bytom T., *zastúpenému JUDr. MVDr. I. R., advokátom so S.*, proti žalovanej **Slovenskej informačnej službe**, so sídlom v Bratislave, P. O. Box 69, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovanej a o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. januára 2010, č. k. 23S/102/2009-72, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. januára 2010, č. k. 23S/102/2009-72 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovanej č. PK-12-8/2009 z 30. júna 2009 ako aj rozhodnutie správneho orgánu I. stupňa č. 264 zo 07. mája 2009 a vec vrátil na ďalšie konanie.

Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 246,28 eura na účet jeho právneho zástupcu do troch dní.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 35 ods. 1 písm. a/ a § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) a § 250i ods. 1 OSP s poukazom na § 245 ods. 2 OSP dospel k záveru, že dokazovanie vykonané správnymi orgánmi, najmä dokazovanie ohľadom zdravotného stavu žalobcu, nepostačuje na posúdenie veci, a nemohlo preto dôjsť k záveru, že logickým spôsobom bola správne na právnu vec aplikovaná príslušná právna norma.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca bol v konaní úspešný.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie vyjadrujúce presvedčenie, že:

1. krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, na základe vykonaných dôkazov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ OSP,
2. krajský súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, z ktorého napádané rozhodnutie vychádza podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP,
3. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 205 ods. 2 písm. b/ OSP,
4. napádaným rozsudkom sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov podľa § 221 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ OSP.

Vytýkala krajskému súdu, že nevychádzal pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia len zo stavu, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia tak, ako to ukladá § 250i ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku, keďže svoju argumentáciu o nenáležitom zistení skutkového stavu správnym orgánom argumentačne oprel o neprávoplatné rozhodnutie Lekárskej komisie zo dňa 14.01.2010, ktoré žalobca predložil súdu až na pojednávaní tak, ako to vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu na strane 8. Mala preto za to, že vykonaním dôkazu – rozhodnutia Lekárskej komisie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 14.01.2010, ktorý Krajský súd zahrnul medzi skutočnosti relevantné pre preskúvanie rozhodnutia správneho orgánu, krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím podľa žalovanej došlo k naplneniu dôvodu odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. d/ OSP.

Mala za to, že správny orgán náležite zistil skutkový stav tak v rámci rozhodovania na prvom stupni, ako aj v rámci druhostupňového konania. Keďže ani v tejto fáze konania aktivita žalobcu pri využití jeho procesných práv neprekročila mieru púheho tvrdenia o nepriaznivom zdravotnom stave, toto tvrdenie bolo správnym orgánom vzaté do úvahy, čím správny orgán postupoval v súlade s dikciou ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z..

V súvislosti s rozhodnutím lekárskej komisie poukazovala na skutočnosť, že žalobca nielenže nepodal proti uvedenému rozhodnutiu žiaden z opravných prostriedkov, ktoré mu zákon č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov dáva k dispozícii, ale ani nevyužil možnosť iniciovať

nové konanie, v ktorom by došlo k preskúmaniu jeho, v čase konania správneho orgánu aktuálneho zdravotného stavu, ak bol skutočne presvedčený o tom, že vtedy aktuálny zdravotný stav je natoľko závažný, že závery právoplatného rozhodnutia lekárskej komisie tomuto stavu už nezodpovedajú.

Tiež žalovaná mala za to, že posúdením nielen toho, či pri zákonom povolenej voľnej úvahe nedošlo k vybočeniu z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, krajský súd napádaným rozsudkom rozhodol o veci, ktorá nepatrí do jeho právomoci, čím došlo k naplneniu dôvodu odvolania podľa § 221 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ OSP. Zároveň tým, že krajský súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu ustanovenia § 245 ods. 2 OSP, došlo k naplneniu dôvodu odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. i/ OSP.

Vychádzajúc z argumentácie krajského súdu, že zdravotný stav je dynamickým faktorom, sa žalovaná domnievala, že nie je možné dostatočne objektivizovať, aký časový interval môže, resp. nesmie uplynúť medzi preskúmaním zdravotného stavu a vydaním rozhodnutia tak, aby z pohľadu krajského súdu nedošlo k nenáležite, resp. došlo k náležite zistenému skutkovému stavu.

Žalovaná sa takto potom domnievala, že zo strany Slovenskej informačnej služby nedošlo za daného stavu poznania k vybočeniu z medzí a hľadísk ustanovených zákonom pre správne uváženie a Slovenská informačná služba náležite a v súlade s platnými právnymi predpismi zistila skutkový stav, z ktorého vychádzala pri svojej správnej úvahe (secundum et intra legem § 238a zákona č. 73/1998 Z.z.), o ktorej krajský súd rozhodoval aj vo svetle rozhodnutia Lekárskej komisie z 14.01.2010, ktoré však neexistovalo v čase vydania rozhodnutí Slovenskej informačnej služby zrušených napádaným rozsudkom, a teda ani nebolo súčasťou skutkového stavu v čase vydania napadnutých rozhodnutí.

Na základe vyššie uvedeného navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a žalobu zamietol.

Žalobca sa vo svojom písomnom vyjadrení plne stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, že dokazovanie vykonané odporcom bolo pre posúdenie veci odporcom a jeho rozhodnutie vo veci nepostačujúce. Nedostatočným zistením zdravotného stavu žalobcu nebola na správne rozhodnutia odporcu v plnom rozsahu správne aplikovaná právna norma (§ 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.), a preto je jeho rozhodnutie v rozpore so zákonom č. 73/1998 Z.z. ako aj so zákonom č. 71/1967 Zb. Stotožnil sa s názorom prvostupňového súdu, že v zmysle § 33 bol odporca povinný v rámci rozhodovania vo veci prihliadať na zdravotný stav žalobcu, čo predpokladá náležité zistenie zdravotného stavu žalobcu v čase rozhodovania, nakoľko odporca v čase rozhodovania vedel, tak zvláštnej činnosti (praceneschopnosť žalobcu), ako aj z obsahu

rozkladu žalobcu, že zdravotný stav žalobcu je už v tom čase zmenený, a nemohol sa preto pri rozhodovaní opierať o závery rozhodnutia Lekárskej komisie MV SR zo dňa 11.09.2008.

S ohľadom na tieto skutočnosti žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 62,70 eura.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve podľa V. časti druhej hlavy OSP (v rámci ktorého bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno - právne a procesno - právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Predmetom súdneho preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovanej, ktorým zamietla rozklad žalobcu proti Personálnemu rozkazu riaditeľa Slovenskej informačnej služby č. 264 zo dňa 07. mája 2009 a napadnutý personálny rozkaz potvrdila. Týmto personálnym rozkazom bol žalobca podľa § 23 ods. 1 zákona dňom 19.03.2008 povýšený do hodnosti „nadporučík“, podľa § 35 ods. 1 zákona bol dňom 28.02.2009 odvolaný z funkcie starší referent 21. oddelenia 2. odboru sekcie Slovenskej informačnej služby Banská Bystrica v platovej triede 5 a dňom 01.03.2009 ustanovený podľa § 33 ods. 1 zákona do funkcie starší referent 21. oddelenia 2. odboru sekcie Slovenskej informačnej služby Banská Bystrica v platovej triede 4 a podľa § 35

ods. 1 zákona dňom 14.05.2009 odvolaný z funkcie starší referent 21. oddelenia 2. odboru sekcie Slovenskej informačnej služby Banská Bystrica a dňom 15.05.2009 ustanovený do funkcie referent ochrany Oddelenia fyzickej ochrany objektov 9. odboru sekcie Slovenskej informačnej služby Bratislava.

Správne orgány v oboch stupňoch tak rozhodli po tom, čo predchádzajúce rozhodnutia týkajúce sa zmeny služobného pomeru (rozhodnutie žalovanej č. p. PK-48-6/2006 z 13. novembra 2006 ako aj prvostupňové rozhodnutie č. p. 312/2006 zo dňa 31. júla 2006) boli zrušené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/103/2007-52 zo 14. novembra 2007 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2008 sp. zn. 6Sžo/27/2008.

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie správnych orgánov týkajúce sa zmeny služobného pomeru, t. j. zamestnaneckého pomeru, ktorý síce nie je pracovnoprávnym vzťahom, nakoľko vykazuje typické znaky pomeru verejnoprávneho, no napriek tomu zdravotný stav žalobcu nebolo možné pri rozhodovaní ponechať bez povšimnutia, čo napokon vyplýva aj z ustanovenia § 33 ods. 1 veta štvrtá zákona č. 73/1998 Z.z.

I podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) bol správny orgán pri preložení žalobcu povinný v zmysle § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. skúmať, či žalobca spĺňa požadované kvalifikačné predpoklady na funkciu a pri ustanovovaní do funkcie mal súčasne prihliadať na dĺžku odbornej praxe, závery služobného hodnotenia a na zdravotný stav žalobcu, najmä k z obsahu pripojeného spisového materiálu je nesporne preukázané, že žalobca mal už aj v minulosti viackrát problémy so svojím zdravotným stavom – problémy s chrbticou a s imunitou.

Preto právny záver krajského súdu, že rozhodnutie žalovanej a aj správneho orgánu prvého stupňa je založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave, treba považovať za správny.

V tomto smere sa najvyšší súd stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že odkaz na prieskumné konanie zo dňa 11.09.2008 je pre posúdenie zdravotnej spôsobilosti žalobcu nepostačujúci, a v prípade, že bol zistený rozpor medzi posudzovaním zdravotného stavu žalobcu zo dňa 11.09.2008 a zdravotným stavom žalobcu od uznania práceneschopnosti, t. j. od 11.03.2009, mal správny orgán tento rozpor odstrániť vykonaním dokazovania ohľadom zdravotného stavu žalobcu.

Ak súd v zmysle § 250i ods. 1 veta druhá OSP môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, nemožno krajskému súdu vytýkať, že pri svojom

rozhodovaní zohľadnil aj posudok Lekárskej posudkovej komisie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 14.01.2010.

Nepochybil preto krajský súd, ak rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne právne relevantné skutočnosti a dôkazy, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací súc viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP s poukazom na 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil.

V ďalšom konaní je správny orgán viazaný právnym názorom súdu (§ 250j ods. 6 a § 250ja ods. 4 OSP) prejedá vec v naznačenom smere znova v medziach podanej žaloby, dôsledne sa vyporiada s námietkami žalobkyne a opätovne vo veci rozhodne, pričom svoje rozhodnutie náležite odôvodní tak, aby zodpovedalo zákonu. Správny orgán bude musieť najmä vyhodnotiť námietku žalobkyne v zmysle § 40 ods. 1 písm. b/ zákona o štátnej službe, že nemá pre žalobkyňu štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3 zákona o štátnej službe) a osobitne, že sa so žalobkyňou nedohodol inak.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, 250 ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, nakoľko žalobca ani jeho právny zástupca napriek výzve prevzatej JUDr. MVDr. R. dňa 14.03.2011 trovy právneho zastúpenia v zákonom stanovenej lehote nevyčíslili a iná náhrada trov odvolacieho konania zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nevyplývala.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. marca 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková